

15^e zondag door het jaar (A) 16 juli 2023 Monique Derks
Jesaja 55,10-11; Matteüs 13,1-23

Vrucht dragen

Tuinieren is gezond. Het brengt mensen in beweging, ontspant en geeft voldoening. Het is dan ook niet vreemd dat velen van ons, zeker als het weer het toelaat, in de tuin te vinden zijn. We spitten de grond om, strooien zaadjes, bemesten de aarde, overgieten de zaadjes met water,

harken de grond glad. En dan wachten we met spanning af wat er gebeurt. Zullen de zaadjes ontkiemen, gaan ze groeien en bloeien? Vandaag hebben wij een gelijkenis over een zaaier gehoord. God zaait zijn woord van liefde in het hart van zijn mensenkinderen. Ontkiemt dat zaad in ons? En hoe komt dat tot bloei?

In de eerste lezing uit Jesaja horen we dat alles zijn zin en betekenis heeft en pas terugkomt bij God, wanneer gebeurd is waartoe het bestemd was. We hebben net Psalm 65 gezongen. Het eerste deel, door het koor gezongen, zingen we vaak op Goede vrijdag. Vandaag hebben we de hele psalm gezongen en horen we hoe de psalm God bezingt omdat Hij goed zorgt voor de aarde en zijn bewoners. En dan het verhaal uit het evangelie. Vandaag spreekt Jezus in raadselachtige taal - in gelijkenissen. Waar gaat dat verhaal over zaadjes en zaaier nu eigenlijk over?

En waarom doet Jezus dat? Waarom spreekt hij in gelijkenissen? In het 12e hoofdstuk dat onmiddellijk aan de parabel van vandaag voorafgaat heeft Jezus de eerste tegenwerking ondervonden. Niet alles wat hij doet wordt aanvaard en niet alles wat hij zegt wordt door de mensen verstaan. Schriftgeleerden halen hun schouders op en verzetten zich. Zijn eigen familie begrijpt hem niet meer. Ongetwijfeld heeft Jezus daarmee in lange nachtelijke uren van gebed geworsteld.

Hij gooit het daarom over een andere boeg. Hij begint te spreken in parabels. Hij wil met voor-mensen-verstaanbare beelden laten aanvoelen wie God is, en hoe Hij door alles heen tot de mensen spreekt. Hij wil de mensen oproepen om hun hart te openen, te luisteren. Om te luisteren naar hem en naar God die door hem spreekt.

Van achter de dikwijls gesloten horizon komt het licht van Gods Woord tot ons. Het begon al met de Schepping: met het Woord van God is alles begonnen. "In het begin was het Woord" (Joh.1,1). De aarde was woest en leeg, duisternis lag over de diepten'(Gen.1,2). En als God spreekt

wordt wanorde orde, wordt duisternis licht, wordt chaos harmonie. Als God spreekt gaat de hemel open en wordt leven mogelijk.

Daar kunnen wij ons wel iets bij voorstellen: het is ieder van ons wel eens overkomen dat een woord van bemoediging of troost plots een hopeloze situatie openbreekt, dat een woord van een liefdevol mens uitkomst en toekomst geeft.

Met twee beelden uit de natuur spreken de lezingen van deze zondag over het Woord van God, over Gods spreken en over zijn werkzaamheid in ons leven, in onze wereld. "Het Woord van God is als de regen die de aarde drenkt ...". Nu het klimaat verandert en wij hete zomers kennen, verstaan wij goed wat dat betekent. Als het zo heet is dat, naar het spreekwoord, de mussen van het dak vallen en planten en dieren en mensen snakken naar regen, en wij krijgen dan een malse regenbui, dan veert alles weer op. "... zo gaat het ook met het Woord van God". Alles krijgt weer zin, zin in het leven.

Afbeelding de Zaaier Vincent van Gogh

"Het Woord van God is als zaad dat gezaaid wordt in de aarde ...". In het evangelie van vandaag zien wij de zaaier voor ons: wijdbeens over het geploegde akkerland schrijdend met kwistige hand en regelmatige armbeweging het zaad uitstrooiend. Zo mateloos dat het kostbare, goede zaad ook op de weg, ook op de rots, ook onder de doornen terecht komt. Zo kwistig spreekt God zijn Woord, zonder voorzichtige zuinigheid. Hij zaait overvloedig, zomaar, over de akker van de wereld, over de akker van ons leven, over de akker van onze geest en van ons hart.

Wij kunnen het Woord Gods daarom overal vinden. Op de schijnbaar onvruchtbare bodem waar het geen kans heeft op te schieten,

zelfs op de rotsgrond van een opstandig hart, zelfs tussen drukke en opslorpemde bezigheden, zelfs in de onrust en de jachtigheid van onze wereld. We kunnen het overal zomaar vinden. Want het is in de dingen en hun groei verborgen, het is in de mens en zijn geschiedenis werkzaam.

In het mooie en het goede, ook in het pijnlijke en onverwachte, in dood en leven, in elke bloem langs de weg, in elk kind dat ons toelacht. God weet dat er overal, in elk mensenhart, een plekje goede, vruchtbare grond te vinden is. Daarom gaat Hij onvermoeid voort met zaaien.

“Gods Woord is als vruchtbare regen, als het zaad”. Maar als Gods woord spreekt in de Schrift, als zijn Woord overal en in alles te horen is dan rest de vraag of én hoe wij ons hart openen voor en luisteren naar wat God

ons te zeggen heeft. Zijn wij de grond die de weldadige regen opvangt? Of hebben wij de binnenplaats van onze ziel vol gelegd met harde ondoordringbare betonplaten zodat de regen van Gods Woord onverrichterzake wegspoelt in het riool? Zijn wij de grond die het zaad van Gods Woord van harte opvangt? Of is ons hart zo

druk met van alles bezig dat het zaad verwaait in de wind? Aan ons is het te leren luisteren naar de stem die spreekt in de stilte.

Laten we ook in de komende week vertrouwen op God. Alles is van Hem en alles komt van Hem. Hij houdt van ons allemaal. Daarom blijft Hij zijn woord van liefde zaaien, overvloedig zaaien. Wij mogen het horen en ontvangen in ons hart. Laten we in de nieuwe week met een luisterend oor ons door God laten leiden en zo vrucht dragen. Moge het zo zijn.